

การพัฒนารูปแบบการสอนตามแนวคิดพหุปัญญาโดยใช้ทฤษฎี
การสร้างความรู้ด้วยตนเองและการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน
เพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีน
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

THE DEVELOPMENT OF INSTRUCTIONAL MODEL BASED
ON THE CONCEPT OF MULTIPLE INTELLIGENCES USING
CONSTRUCTIVISM THEORY AND CREATIVITY-BASED TEACHING
TO PROMOTE THE COMPETENCY IN THE USE
OF CHINESE LANGUAGE SKILLS IN HIGH SCHOOL STUDENTS

นำโชค บุตรน้ำเพชร^{1*}
Numchoke Budnampetch^{1*}

Received : 29 December 2022

Revised : 18 July 2023

Accepted : 19 July 2023

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการสอนตามแนวคิดพหุปัญญาโดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และ 2) ประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 วิชาเอกภาษาจีน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่ศึกษารายวิชาภาษาจีนหลัก จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ รูปแบบการสอนตามแนวคิดพหุปัญญาโดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย คู่มือการใช้รูปแบบการสอน แผนการจัดการเรียนรู้ แบบประเมินสมรรถนะการใช้ทักษะการเขียน ทักษะการอ่านและทักษะการพูด วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ค่าที่ t-test และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบการสอนตามแนวคิดพหุปัญญาโดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับ

¹ สาขาวิชาภาษาจีน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

¹ Chinese Major, Srinakharinwirot University Prasarnmit Demonstration School (Secondary)

*ผู้พิมพ์ประสานงาน E-mail: francais_n123@hotmail.com

ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (MEPROE Model) มีกระบวนการจัดการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน คือ (1) ขั้นเสริมแรงใจ (Motivation : M) (2) ขั้นเสริมการเรียนรู้ (Erudition : E) (3) ขั้นฝึกทักษะ (Performance : P) (4) ขั้นทบทวน (Refresher : R) (5) ขั้นคิดสร้างสรรค์ (Origination : O) และ (6) ขั้นประเมินผล (Evaluation : E) โดยมีค่าประสิทธิภาพของรูปแบบการสอน (E_1/E_2) เท่ากับ 83.07/86.92 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80

2. สมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนทั้ง 3 ด้าน หลังการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอน MEPROE Model สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ย (M) เท่ากับ 13.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.63 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการพูดมีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.48 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.11 ด้านการอ่านมีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.37 และด้านการเขียนมีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.30 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.25

3. การพัฒนาสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียน มีการพัฒนาขึ้นในช่วงเวลา ระหว่างเรียน 4 ระยะและระยะการทดสอบหลังเรียน 90 นาที พบว่า นักเรียนมีสมรรถนะในการใช้ ทักษะภาษาจีนในภาพรวมอยู่ในระดับสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาขึ้นจากระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 4 และ เมื่อมีการทดสอบหลังเรียน นักเรียนมีสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนในระดับสูงขึ้น ($M = 13.35$, $S.D. = 0.63$)

คำสำคัญ: รูปแบบการสอนตามแนวคิดพหุปัญญา ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง
การสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน สมรรถนะการใช้ทักษะภาษาจีน

ABSTRACT

This research study intended for 1) develop the instructional model based on the concept of multiple intelligences using constructivism theory and creativity-based learning to promote the Chinese language competency in high school students and 2) to assess the effectiveness of the instructional model. The sample group used in this research were 20 grade 10 Chinese major students who studied the main Chinese language course of the second semester of academic year 2021 from Srinakharinwirot University Prasarnmit Demonstration School (Secondary). Research tools are: the instructional model based on the concept of multiple intelligences using constructivism theory and creativity-based learning to promote the Chinese language competency in high school students; instructional model manual; lesson plan; competency assessment of writing, reading and speaking skills. Data were analyzed by finding the mean and the standard deviation, t-test and analyzing the content.

The result showed that:

1. the instructional model based on the concept of multiple intelligences using constructivism theory and creativity-based learning to promote the Chinese

language competency in high school students (MEPROE Model) is a 6-step learning process, which are (1) Motivation: M, (2) Erudition: E, (3) Performance: P, (4) Refresher: R, (5) Origination: O and (6) Evaluation: E. The effectiveness of the instruction model (E_1/E_2) was 83.07/86.92, higher than the 80/80 criterion.

2. After using the MEPROE Model, the competency in all 3 aspects of the Chinese language usage is higher than the 80 percent criterion, with statistically significant of .05, the mean (M) score of 13.35, and the standard deviation (S.D.) of 0.63. When considering each aspect, it was found that the speaking aspect had a mean (M) of 4.48 and the standard deviation (S.D.) of 0.11, the reading aspect had a mean (M) of 4.58 and the standard deviation (S.D.) of 0.37 and the writing aspect had a mean (M) of 4.30 and the standard deviation (S.D.) of 0.25.

3. The development of students' competency in Chinese language skills was developed in four inter-learning stages and a 90-minute post-test stage. It was found that the students had a high level of competency in Chinese language skills overall. The mean scores were improved from Stage 1 to Stage 4 and according to a post-test, the students' competency in Chinese language skills reached a higher level (M = 13.35, S.D. = 0.63).

Keywords: Instructional model based on the concept of Multiple Intelligences, Constructivism Theory, Creativity-based Teaching, Competency in the use of Chinese language skills

บทนำ

ในปัจจุบันประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนมีการพัฒนาประเทศทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และการศึกษาอย่างก้าวกระโดด ส่งผลให้ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนมีความเจริญก้าวหน้าและก้าวขึ้นมาเป็นมหาอำนาจของโลกได้อย่างรวดเร็ว (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2559) กอปรกับคนทั่วโลกที่พูดภาษาจีนยังมีอีกกว่า 2,000 ล้านคนที่แพร่กระจายอยู่ทั่วทุกมุมโลก (ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551) รวมถึงเศรษฐกิจที่มีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นการใช้ภาษาจีนเพื่อติดต่อสื่อสารกับชาวจีนหรือกับผู้ที่ใช้ภาษาจีนในการสื่อสารจึงเริ่มมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะเห็นได้จากประเทศต่าง ๆ เกือบทั่วทุกมุมโลกต่างให้ความสำคัญและส่งเสริมให้มีการจัดการเรียนรู้ ภาษาจีนอย่างแพร่หลาย อาทิ ประเทศอเมริกาซึ่งมีการเปิดหลักสูตรภาษาจีนในโรงเรียนระดับชั้น ประถมศึกษา กว่า 2,000 แห่ง และในระดับมหาวิทยาลัยเปิดสอนเป็นวิชาเอกหรือเป็นวิชาเลือก ประเทศเยอรมนี ประเทศฝรั่งเศสมีผู้เรียนภาษาจีนประมาณ 20,000 คน (ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551) รวมถึงในประเทศไทยที่มีผู้เรียนภาษาจีนจำนวน 863,056 คน (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2559)

จากเหตุผลข้างต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ได้เล็งเห็นความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน จึงทำการเปิดหลักสูตรวิชาเอกภาษาจีนขึ้นมาครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2549 เพื่อเป็นทางเลือกสำหรับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligences) ของ Gardner (1983) ที่สนใจและมีความถนัดในการเรียนภาษาจีน อีกทั้งนักเรียนที่เลือกเรียนวิชาเอกภาษาจีนต่างก็มีความสนใจในภาษาจีนเป็นอย่างมาก ทางโรงเรียนจึงมีความมุ่งมั่นในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนให้มีความทันสมัยมากยิ่งขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561-2580) และบรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในการพัฒนาทักษะความสามารถการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับทักษะในศตวรรษที่ 21 ซึ่งระบุไว้อย่างชัดเจนว่าแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับประเด็นสำคัญของยุทธศาสตร์ชาตินั้น ครูผู้สอนต้องจัดการเรียนรู้โดยเน้นให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองตามแนวคิด Constructivism และเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ Active Learning มีทักษะการสื่อสารการใช้เทคโนโลยี บนพื้นฐานของทักษะทางภาษาที่มีประสิทธิภาพ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2561) และพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่าง ๆ โดยมุ่งหวังให้เกิดการพัฒนาและมีผลลัพธ์ในลักษณะต่าง ๆ อาทิ ความรู้ทางภาษา ทักษะและสมรรถนะ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2556) ทั้งยังต้องมีการปลูกฝังผู้เรียนให้มีความคิดสร้างสรรค์ มีการพัฒนาเต็มตามศักยภาพสอดคล้องกับความสามารถ ความถนัดความสนใจ และนำไปปฏิบัติได้ มีทักษะชีวิต สามารถอยู่ร่วมและทำงานกับผู้อื่นได้ภายใต้สังคมที่เป็นพหุวัฒนธรรม (สำนักงานเลขาธิการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2561) ซึ่งจากแนวคิดและความสำคัญของภาษาจีน ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนตามยุทธศาสตร์ชาติและหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ข้างต้นการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาและปรับเปลี่ยนแนวทางโดยยึดหลักการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุปัญญาผสมผสานการใช้ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) และทฤษฎีการเรียนรู้ แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (Creativity-Based Learning) เพื่อส่งเสริมสมรรถนะการใช้ทักษะภาษาจีนของผู้เรียน โดยมีหลักการ แนวคิด ทฤษฎี ดังนี้

แนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligences) เป็นแนวคิดของ Gardner (1983) ซึ่งมีความเชื่อพื้นฐานเกี่ยวกับสติปัญญาที่สำคัญ 2 ประการ คือ 1) เชาวน์ปัญญา ของบุคคลมีอยู่อย่างหลากหลาย อาทิ เชาวน์ปัญญาด้านภาษา เชาวน์ปัญญาด้านการสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยแต่ละบุคคลจะมีความสามารถเฉพาะด้านที่แตกต่างกันไป 2) เชาวน์ปัญญาไม่ใช่สิ่งที่มั่นคงถาวร ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย หากแต่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามสภาพแวดล้อมและการส่งเสริมที่เหมาะสม (ทิตนา แคมมณี, 2561) สำหรับผู้เรียนในวิชาเอกภาษาจีนของโรงเรียนสาธิตฯ ไม่ได้มีเพียงแค่เชาวน์ปัญญาด้านภาษาเท่านั้น หากแต่ยังสามารถผสมผสานเชาวน์ปัญญาด้านอื่น ๆ ได้อีกด้วย เช่น เชาวน์ปัญญาด้านการสัมพันธ์กับผู้อื่นซึ่งเป็นความสามารถที่เห็นได้จากการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

การทำงานกับผู้อื่น การเข้าใจและเคารพผู้อื่น สามารถเข้าใจผู้อื่นได้ดี ซึ่งการจัดการเรียนรู้ทางภาษาจีนนั้นจำเป็นต้องเน้นให้ผู้เรียนมีเชาวน์ปัญญาที่หลากหลาย เพื่อสามารถพัฒนาทั้งองค์ความรู้และทักษะชีวิตสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) เป็นทฤษฎีที่ถูกกำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติที่เน้นให้ครูผู้สอนใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้สอดคล้องกับทักษะในศตวรรษที่ 21 คือ ให้ผู้เรียนมีทักษะชีวิต ทักษะการสื่อสาร การคิดวิเคราะห์ การใช้เทคโนโลยี บนพื้นฐานของทักษะทางภาษาที่มีประสิทธิภาพ เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นในบริบทที่ผู้เรียนสร้างความรู้ในขณะที่ได้รับประสบการณ์ในสถานการณ์ต่าง ๆ สร้างความรู้ด้วยการมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัวกับสถานการณ์จริงในชีวิตและมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม (ชนาธิป พรกุล, 2557) ซึ่งครูผู้สอนควรส่งเสริมผู้เรียนให้มีโอกาสเรียนรู้ในบรรยากาศที่เอื้อต่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม รวมถึงการร่วมมือ และการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดและประสบการณ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนและบุคคลอื่น ซึ่งจะช่วยให้การเรียนรู้ของผู้เรียนกว้างขึ้นและหลากหลายขึ้น เน้นให้ผู้เรียนฝึกฝนการสร้างความรู้ด้วยตนเอง มีการปฏิบัติงานจริง ครูมีหน้าที่เป็นผู้ให้ความร่วมมือ อำนวยความสะดวกและช่วยเหลือผู้เรียนในการเรียนรู้ มีการประเมินผลการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายในลักษณะที่ยืดหยุ่นกันไปในแต่ละบุคคล ใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย รวมถึงการประเมินตนเองและการวัดผลที่จะต้องใช้กิจกรรมหรืองานในบริบทจริง (ทศนา แหมมณี, 2561)

การเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (Creativity-Based Learning) เป็นการจัดการเรียนรู้ใหม่สำหรับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 อีกรูปแบบหนึ่งที่มีความหลากหลายและยืดหยุ่น ไม่มีรูปแบบการยึดติดกับวิธีใดวิธีหนึ่ง เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดทักษะ (Skill) มากกว่าเนื้อหา (Content) มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ รู้จักค้นคว้า แสวงหาและแยกแยะข้อมูลอย่างต่อเนื่องไม่มีวันจบ มีทักษะการวิเคราะห์ การสร้างสรรค์ ทักษะการทำงาน ทักษะในการสื่อสาร การทำงานเป็นทีมและทักษะในการใช้เทคโนโลยี (กฤตเมธ ธีระสุนทรไท, 2559)

จากหลักการ แนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ ข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนภาษาจีนได้โดยเน้นการส่งเสริมสมรรถนะการใช้ทักษะภาษาจีนทั้ง 3 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน ซึ่งจะเป็นการเน้นให้ผู้เรียนนำเอาความรู้ที่ได้รับมาทั้งความรู้เดิมและความรู้ใหม่หรือจากประสบการณ์เดิมที่มีอยู่แล้วมาสร้างองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเองและสามารถนำเอาสิ่งที่สร้างขึ้นมานั้นไปใช้สื่อสารได้จริงในชีวิตประจำวัน มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีและเห็นคุณค่าของตนเองและผู้อื่น โดยครูผู้สอนจะมีหน้าที่ในการให้กระตุ้น ส่งเสริมให้คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบ แก้ไขให้ข้อมูลย้อนกลับ มีการเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติจริง ลงมือกระทำด้วยตนเอง รวมถึงมีการวัดและประเมินผลที่หลากหลายตามสภาพจริงของผู้เรียน ผลการจัดการเรียนรู้จะทำให้ผู้เรียนสามารถเห็นประโยชน์ของการใช้ภาษาจีนอย่างแท้จริง เปิดโลกใหม่แห่งการเรียนรู้ภาษาจีน ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในระดับ ที่สูงขึ้นหรือในสถานการณ์ที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้นได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจพัฒนารูปแบบการสอน ตามแนวคิดพหุปัญญาโดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อช่วยส่งเสริมให้

ผู้เรียนภาษาจีนได้พัฒนาทักษะการใช้ภาษาจีนอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถนำภาษาจีนไปประยุกต์ใช้ได้ สถานการณ์ต่าง ๆ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนตามแนวคิดทฤษฎีการใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2. เพื่อประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการสอนตามแนวคิดทฤษฎีการใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ ดังนี้ 2.1) เพื่อเปรียบเทียบสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียนด้วยรูปแบบการสอนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 และ 2.2) เพื่อศึกษาการพัฒนาสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้วิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนวิชาเอกภาษาจีนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ประจำปีการศึกษา 2564 จำนวน 121 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 วิชาเอกภาษาจีน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่เรียนรายวิชาภาษาจีนหลัก ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม (Sampling Unit) จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 20 คน

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ดำเนินการวิจัยในช่วงเดือนพฤศจิกายน - เดือนธันวาคม ของภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ใช้เวลาในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ตามเนื้อหาในแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน แผนละ 4 คาบ (แบ่งเป็นครั้งละ 2 คาบ) คาบละ 45 นาที รวม 16 คาบ และมีการทดสอบหลังเรียน จำนวน 2 คาบ รวมทั้งหมด 18 คาบ ซึ่งในช่วง 30 นาทีสุดท้ายของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้จะมีการประเมินระหว่างเรียนเพื่อศึกษาการพัฒนาสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนทั้ง 3 ด้านของผู้เรียน โดยแบ่งออกเป็น 4 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 คือ 30 นาทีสุดท้ายของแผนการเรียนรู้ที่ 1 ระยะที่ 2 คือ 30 นาทีสุดท้ายของแผนการเรียนรู้ที่ 2 ระยะที่ 3 คือ 30 นาทีสุดท้ายของแผนการเรียนรู้ที่ 3 ระยะที่ 4 คือ 30 นาทีสุดท้ายของแผนการเรียนรู้ที่ 4 และการทดสอบหลังเรียน 90 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รูปแบบการสอนตามแนวคิดทฤษฎีปัญญาโดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. แบบประเมินสมรรถนะการใช้ทักษะการเขียน ทักษะการอ่านและทักษะการพูด

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. ออกแบบและพัฒนาแบบการสอนซึ่งประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์ องค์ประกอบเชิงกระบวนการและองค์ประกอบเชิงเงื่อนไข การนำรูปแบบไปใช้เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องและเหมาะสม เชิงโครงสร้างของรูปแบบการสอน จากนั้นนำข้อมูลที่รวบรวมจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย (M) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ได้ค่าเฉลี่ยคะแนนความสอดคล้องและเหมาะสมของรูปแบบการสอน และองค์ประกอบของรูปแบบการสอนอยู่ในระดับมากที่สุดทุกรายการประเมิน มีค่าเฉลี่ย (M) ตั้งแต่ 4.33 - 5.00 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ตั้งแต่ 0.00 - 1.15 ซึ่งแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นมานี้มีความเหมาะสมและสอดคล้องเชิงโครงสร้าง สามารถนำไปทดลองใช้ได้จริง และอยู่ในระดับมากที่สุด (M = 5.00) นอกจากนี้ ผลสรุปการประเมินคุณภาพของรูปแบบการสอนในภาพรวม คือ 4.67 ซึ่งหมายถึงคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด กอปรกับผู้วิจัยยังได้ปรับปรุงแก้ไขในเรื่องความชัดเจนของข้อความ เนื้อหา และภาษาที่ใช้เพิ่มเติมรายละเอียดในขั้นกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2. สร้างคู่มือการใช้รูปแบบการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องและเหมาะสม จากนั้นนำข้อมูลที่รวบรวมจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย (M) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ได้ค่าเฉลี่ยคะแนนความสอดคล้องและเหมาะสมของสาระสำคัญในคู่มือ รายละเอียดในคู่มือและแนวทางในการนำรูปแบบการสอนไปใช้อยู่ในระดับมากที่สุดทุกรายการประเมิน มีค่าเฉลี่ย (M) ตั้งแต่ 4.33 - 5.00 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ตั้งแต่ 0.00 - 0.58 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคู่มือการใช้รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นมานี้ มีความสอดคล้องและเหมาะสมสามารถนำไปทดลองใช้ได้ และหาค่าเฉลี่ยคะแนนความสอดคล้องและเหมาะสมของสาระสำคัญในแผนการจัดการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน รูปแบบการสอน สื่อการเรียนการสอนและการประเมิน อยู่ในระดับมากที่สุดทุกรายการประเมิน มีค่าเฉลี่ย (M) ตั้งแต่ 4.33 - 5.00 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ตั้งแต่ 0.00 - 0.57 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมานี้มีความสอดคล้องและเหมาะสมและสามารถนำไปทดลองใช้ได้

3. สร้างแบบประเมินสมรรถนะการใช้ทักษะการเขียน ทักษะการอ่าน และทักษะการพูด เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) และความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) หรือนิยาม โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากนั้นนำข้อมูลที่รวบรวมจากผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของคะแนนความ

เหมาะสม/สอดคล้อง ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่าง 0.66 - 1.00 ซึ่งผ่านเกณฑ์มาตรฐานของดัชนีความสอดคล้อง ฉะนั้นแบบประเมินสมรรถนะการใช้ทักษะการเขียน ทักษะการอ่านและทักษะการพูดจึงมีค่าความเที่ยงตรงเหมาะสม สามารถนำไปใช้ทดลองได้

4. นำรูปแบบการสอน คู่มือการใช้รูปแบบการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการหาคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) โดยการทดลองภาคสนาม (Field Tryout) ประเมินประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) โดยประเมินจากการฝึกปฏิบัติระหว่างเรียนและหาประสิทธิภาพของผลผลิต (E_2) โดยประเมินจากสมรรถนะการใช้ทักษะทางภาษาจีนหลังเรียนของนักเรียนทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ทักษะการเขียน ทักษะการอ่าน และทักษะการพูดใช้เกณฑ์ 80/80 ทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิชาเอกภาษาจีน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน ผลการทดลองใช้ พบว่า ได้ค่าประสิทธิภาพของรูปแบบการสอนเท่ากับ 83.07/86.92 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 สามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการทดลองโดยใช้รูปแบบการสอนตามแนวคิดพหุปัญญาโดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายตามแผนการเรียนรู้ที่กำหนดไว้จำนวน 4 แผน แผนละ 4 คาบ โดยแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้จะแบ่งออกเป็น 2 ครั้ง ครั้งละ 2 คาบ คาบละ 45 นาที รวม 90 นาที / ครั้ง (1 แผน ใช้เวลาทดลอง 180 นาที) รวม 16 คาบ และทดสอบหลังเรียน 2 คาบ (90 นาที) รวมทั้งหมด 18 คาบ ซึ่งในช่วง 30 นาทีสุดท้ายของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้จะมีการประเมินระหว่างเรียนเพื่อศึกษาการพัฒนาสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนทั้ง 3 ด้านของผู้เรียน โดยแบ่งออกเป็น 4 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 คือ 30 นาทีสุดท้ายของแผนการเรียนรู้ที่ 1 ระยะที่ 2 คือ 30 นาทีสุดท้ายของแผนการเรียนรู้ที่ 2 ระยะที่ 3 คือ 30 นาทีสุดท้ายของแผนการเรียนรู้ที่ 3 ระยะที่ 4 คือ 30 นาทีสุดท้ายของแผนการเรียนรู้ที่ 4 และมีการทดสอบหลังเรียน 90 นาที เพื่อเปรียบเทียบสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ผลการพัฒนาารูปแบบการสอนโดยใช้ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
2. วิเคราะห์ผลด้านสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ t - test One Sample ในการเปรียบเทียบคะแนนหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80
3. วิเคราะห์พัฒนาการด้านสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนในช่วงระหว่างเรียนโดยใช้ค่าเฉลี่ย (M) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนารูปแบบการสอนตามแนวคิดพหุปัญญาโดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปรากฏดังตาราง 1 ต่อไปนี้

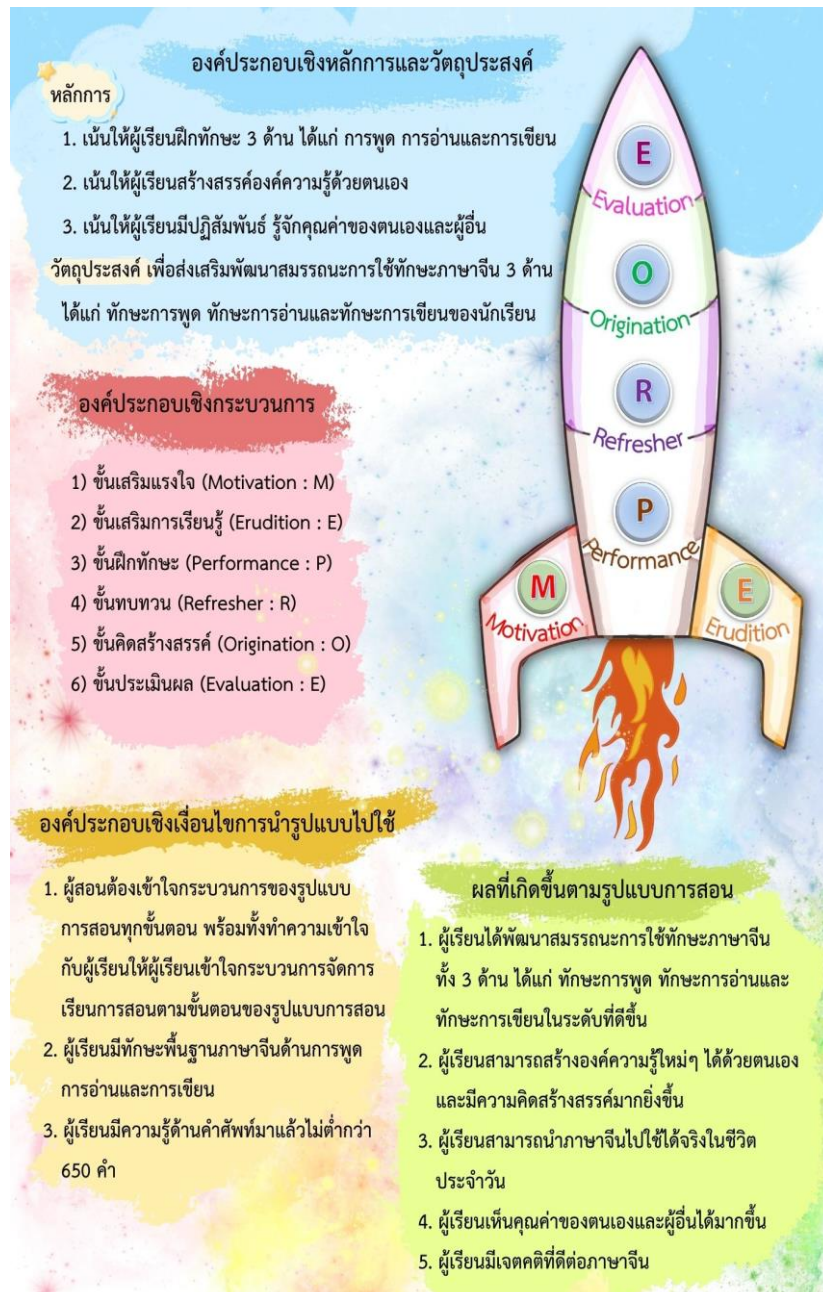
ตารางที่ 1 ค่าประสิทธิภาพของรูปแบบการสอน (MEPROE Model)

รูปแบบการสอน	ระหว่างเรียน			หลังเรียน			ประสิทธิภาพ
	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	E_1	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	E_1	E_1/E_2
MEPROE Model	30	24.92	83.07	15	13.04	86.92	86.92/83.07

ผู้วิจัยนำรูปแบบการสอนและเครื่องมือประกอบการใช้รูปแบบการสอน ได้แก่ คู่มือการใช้รูปแบบการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ผ่านการหาคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) โดยการทดลองภาคสนาม (Field Tryout) ประเมินประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) โดยประเมินจากการฝึกปฏิบัติระหว่างเรียนและหาประสิทธิภาพของผลผลิต (E_2) โดยประเมินจากสมรรถนะการใช้ทักษะทางภาษาจีนหลังเรียนของนักเรียนทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ทักษะการเขียน ทักษะการอ่าน และทักษะการพูดใช้เกณฑ์ 80/80 ทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิชาเอกภาษาจีน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน ได้ค่าประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนเท่ากับ 83.07/86.92 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80

จากผลการพัฒนารูปแบบการสอนข้างต้น สรุปได้ว่ารูปแบบการสอนตามแนวคิดพหุปัญญาโดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (MEPROE Model) ที่พัฒนาขึ้นมา ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ 1) องค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์ 1.1) หลักการ (1) เน้นให้ผู้เรียนฝึกทักษะ 3 ด้าน ได้แก่ การพูด การอ่าน และการเขียน (2) เน้นให้ผู้เรียนสร้างสรรค์องค์ความรู้ด้วยตนเอง และ (3) เน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ รู้จักคุณค่าของตนเองและผู้อื่น 1.2) วัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมพัฒนาสมรรถนะการใช้ทักษะภาษาจีน 3 ด้าน ได้แก่ ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนของนักเรียน 2) องค์ประกอบเชิงกระบวนการ โดยมีกระบวนการจัดการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นเสริมแรงใจ (Motivation : M) 2) ขั้นเสริมการเรียนรู้ (Erudition : E) 3) ขั้นฝึกทักษะ (Performance : P) 4) ขั้นทบทวน(Refresher : R) 5) ขั้นคิดสร้างสรรค์ (Origination : O) และ 6) ขั้นประเมินผล (Evaluation : E) 3) องค์ประกอบเชิงเงื่อนไขการนำรูปแบบไปใช้ ประกอบด้วย (1) ผู้สอนต้องเข้าใจกระบวนการของรูปแบบการสอนทุกขั้นตอน พร้อมทั้งทำความเข้าใจกับผู้เรียนให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอนของรูปแบบการสอน (2) ผู้เรียนมีทักษะพื้นฐานภาษาจีนด้านการพูด การอ่าน และการเขียน (3) ผู้เรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์มาแล้วไม่ต่ำกว่า 650 คำ

และ 4) ผลที่เกิดขึ้นตามรูปแบบการสอน ประกอบด้วย (1) ผู้เรียนได้พัฒนาสมรรถนะการใช้ทักษะภาษาจีนทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนในระดับที่ดีขึ้น (2) ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่ ๆ ได้ด้วยตนเองและมีความคิดสร้างสรรค์มากยิ่งขึ้น (3) ผู้เรียนสามารถนำภาษาจีนไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน (4) ผู้เรียนเห็นคุณค่าของตนเองและผู้อื่นได้มากขึ้น (5) ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน สรุปได้ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 รูปแบบการสอนตามแนวคิดพหุปัญญาโดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (MEPROE Model)

2. ประสิทธิภาพการใช้รูปแบบการสอนตามแนวคิดพหุปัญญาโดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ดังนี้

2.1 สมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ปรากฏดังตาราง 2 ต่อไปนี้

ตารางที่ 2 สมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน

สมรรถนะในการใช้ ทักษะภาษาจีน	n	k	M	S.D.	μ_0 (80%)	t	p
	20	15	13.35	0.63	12	*9.58	0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า สมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน MEPROE Model สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ย (M) เท่ากับ 13.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.63

ทั้งนี้ สามารถแยกสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียน ออกได้เป็น 3 ทักษะ ได้แก่ ทักษะด้านการเขียน ทักษะด้านการอ่าน และทักษะด้านการพูด ปรากฏดังตารางที่ 3 ตารางที่ 4 และตารางที่ 5 ต่อไปนี้

ตารางที่ 3 สมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการเขียนของนักเรียนหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน

สมรรถนะในการใช้ ทักษะภาษาจีน (การเขียน)	n	k	M	S.D.	μ_0 (80%)	t	p
	20	5	4.30	0.25	4	*5.34	0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า สมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการเขียนของนักเรียนหลังเรียน ด้วยรูปแบบการสอน MEPROE Model สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.30 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.25

ตารางที่ 4 สมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการพูดของนักเรียนหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน

สมรรถนะในการใช้ ทักษะภาษาจีน (การพูด)	n	k	M	S.D.	μ_0 (80%)	t	p
	20	5	4.48	0.11	4	*19.00	0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 พบว่า สมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการพูดของนักเรียนหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน MEPROE Model สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.48 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.11

ตารางที่ 5 สมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการอ่านของนักเรียนหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน

สมรรถนะในการใช้ ทักษะภาษาจีน (การอ่าน)	n	k	M	S.D.	μ_0 (80%)	t	p
	20	5	4.58	0.37	4	*6.90	0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 5 พบว่า สมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการอ่านของนักเรียนหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน MEPROE Model สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.37

2.2 การพัฒนาสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอน MEPROE Model รายละเอียดดังต่อไปนี้

ผู้วิจัยนำคะแนนจากการทดสอบวัดสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนระหว่างเรียน โดยใช้รูปแบบการสอน MEPROE Model 4 ระยะ และระยะการทดสอบหลังเรียนมาหาค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยแบ่งระยะการทดสอบระหว่างเรียน ดังนี้

ระยะที่ 1 คือ 30 นาทีสุดท้ายของแผนการเรียนรู้ที่ 1

ระยะที่ 2 คือ 30 นาทีสุดท้ายของแผนการเรียนรู้ที่ 2

ระยะที่ 3 คือ 30 นาทีสุดท้ายของแผนการเรียนรู้ที่ 3

ระยะที่ 4 คือ 30 นาทีสุดท้ายของแผนการเรียนรู้ที่ 4

ระยะการทดสอบหลังเรียน 90 นาที

ผลปรากฏดังตาราง 6 ต่อไปนี้

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการพัฒนาศมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอน MEPROE Model (ภาพรวม)

พัฒนาศมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีน (ภาพรวม)	ผู้ประเมิน	M	S.D.	ระดับ
ระยะที่ 1 30 นาทีสุดท้ายของแผนที่ 1	ผู้วิจัย	9.45	0.71	สูง
ระยะที่ 2 30 นาทีสุดท้ายของแผนที่ 2	ผู้วิจัย	11.30	0.47	สูง
ระยะที่ 3 30 นาทีสุดท้ายของแผนที่ 3	ผู้วิจัย	11.80	0.47	สูง
ระยะที่ 4 30 นาทีสุดท้ายของแผนที่ 4	ผู้วิจัย	12.38	0.67	สูง
ระยะการทดสอบหลังเรียน	ผู้วิจัย	13.35	0.63	สูง

จากตารางที่ 6 พบว่า จากการประเมินของผู้วิจัย นักเรียนมีสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนในภาพรวมอยู่ในระดับสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ จากระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 4 และเมื่อมีการทดสอบหลังเรียนนักเรียนมีสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนในระดับสูงขึ้นเช่นกัน ($M = 13.35$, $S.D. = 0.63$)

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้แยกวิเคราะห์คะแนนสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนออกเป็น 3 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการเขียน ทักษะการพูดและทักษะการอ่าน ซึ่งมีคะแนนดังตารางที่ 7 ตารางที่ 8 และตารางที่ 9 ตามลำดับ ดังนี้

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการพัฒนาศมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการเขียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอน MEPROE Model

พัฒนาศมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการเขียน	ผู้ประเมิน	M	S.D.	ระดับ
ระยะที่ 1 30 นาทีสุดท้ายของแผนที่ 1	ผู้วิจัย	3.15	0.24	สูง
ระยะที่ 2 30 นาทีสุดท้ายของแผนที่ 2	ผู้วิจัย	3.30	0.47	สูง
ระยะที่ 3 30 นาทีสุดท้ายของแผนที่ 3	ผู้วิจัย	3.65	0.24	สูง
ระยะที่ 4 30 นาทีสุดท้ายของแผนที่ 4	ผู้วิจัย	4.13	0.22	สูง
ระยะการทดสอบหลังเรียน	ผู้วิจัย	4.30	0.25	สูง

จากตารางที่ 7 พบว่า จากการประเมินของผู้วิจัย นักเรียนมีสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการเขียนในระดับสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ จากระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 4 และเมื่อทำการทดสอบหลังเรียนนักเรียนมีสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการเขียนในระดับสูงเช่นกัน ($M = 4.30$, $S.D. = 0.25$)

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการพัฒนาสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการพูดของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอน MEPROE Model

พัฒนาสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการพูด	ผู้ประเมิน	M	S.D.	ระดับ
ระยะที่ 1 30 นาทีสุดท้ายของแผนที่ 1	ผู้วิจัย	3.15	0.24	สูง
ระยะที่ 2 30 นาทีสุดท้ายของแผนที่ 2	ผู้วิจัย	4.00	0.00	สูง
ระยะที่ 3 30 นาทีสุดท้ายของแผนที่ 3	ผู้วิจัย	4.15	0.24	สูง
ระยะที่ 4 30 นาทีสุดท้ายของแผนที่ 4	ผู้วิจัย	4.13	0.00	สูง
ระยะการทดสอบหลังเรียน	ผู้วิจัย	4.48	0.11	สูง

จากตารางที่ 8 พบว่า จากการประเมินของผู้วิจัย นักเรียนมีสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการพูดในระดับสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ จากระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 4 และเมื่อทำการทดสอบหลังเรียนนักเรียนมีสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการพูดในระดับสูงเช่นกัน ($M = 4.48$, $S.D. = 0.11$)

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการพัฒนาสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอน MEPROE Model

พัฒนาสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการอ่าน	ผู้ประเมิน	M	S.D.	ระดับ
ระยะที่ 1 30 นาทีสุดท้ายของแผนที่ 1	ผู้วิจัย	3.15	0.24	สูง
ระยะที่ 2 30 นาทีสุดท้ายของแผนที่ 2	ผู้วิจัย	4.00	0.00	สูง
ระยะที่ 3 30 นาทีสุดท้ายของแผนที่ 3	ผู้วิจัย	4.00	0.00	สูง
ระยะที่ 4 30 นาทีสุดท้ายของแผนที่ 4	ผู้วิจัย	4.13	0.22	สูง
ระยะการทดสอบหลังเรียน	ผู้วิจัย	4.58	0.37	สูงมาก

จากตารางที่ 9 พบว่า จากการประเมินของผู้วิจัย นักเรียนมีสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการอ่านในระดับสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ จากระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 4 และเมื่อทำการทดสอบหลังเรียนนักเรียนมีสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนด้านการอ่านในระดับสูงมาก ($M = 4.58$, $S.D. = 0.37$)

อภิปรายผลการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของรูปแบบการสอนตามแนวคิดพหุปัญญาโดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (MEPROE Model) ได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.73$, $S.D. = 0.48$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ในด้านที่ 1 ทฤษฎี แนวคิดและหลักการที่นำมาใช้ในการออกแบบรูปแบบการสอน มีความสอดคล้องและเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 5.00$, $S.D. = 0.00$) รูปแบบการสอนมีความเหมาะสมสำหรับการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาสมรรถนะการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสอดคล้องและเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.67$, $S.D. = 0.58$) เมื่อพิจารณาในด้านที่ 2 ความสอดคล้องและเหมาะสมเชิงองค์ประกอบของรูปแบบการสอน พบว่า องค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอน มีความสอดคล้องและเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.67$, $S.D. = 0.58$) องค์ประกอบเชิงกระบวนการของรูปแบบการสอนมีความสอดคล้องและเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.67$, $S.D. = 0.58$) องค์ประกอบเชิงเงื่อนไขการนำรูปแบบการสอนไปใช้มีความสอดคล้องและเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.67$, $S.D. = 0.58$) ผลที่เกิดขึ้นตามรูปแบบการสอนมีความเหมาะสมและสอดคล้อง และสามารถเกิดขึ้นจริงกับนักเรียนได้อยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 5.00$, $S.D. = 0.00$) และสามารถนำไปทดลองใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้อยู่ในระดับมากที่สุดเช่นกัน ($M = 5.00$, $S.D. = 0.00$) จากนั้นผู้วิจัยนำรูปแบบการสอนและเครื่องมือประกอบการใช้รูปแบบการสอนนำไปหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) จากการทดลองภาคสนาม (Field Tryout) กับนักเรียนวิชาเอกภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 15 คน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.07/86.92 หมายความว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการฝึกปฏิบัติระหว่างเรียน ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 83.07 และค่าเฉลี่ยจากการประเมินจากสมรรถนะการใช้ทักษะทางภาษาจีน ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของผลผลิต (E_2) มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 86.92 แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการสอน MEPROE Model เพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 แสดงว่ารูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นมามีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้จริง

จากการสร้างออกแบบและหาประสิทธิภาพของรูปแบบการสอน ได้รูปแบบการสอนที่เป็นนวัตกรรมด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนที่พัฒนาส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียน ซึ่งครูผู้สอนสามารถใช้กระบวนการที่เน้นการพัฒนาสมรรถนะการใช้ภาษาจีนทั้ง 3 ด้านของผู้เรียน โดยการออกแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การสร้างสรรค์เป็นฐานเพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้าง

องค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเองตามความถนัดของแต่ละบุคคลผ่านการใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน มีการเสริมแรงใจ กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ มีการทบทวนความรู้เดิมผ่านกิจกรรมเกมในรูปแบบต่าง ๆ มีการเข้าสู่บทเรียนใหม่ที่เน้นกระบวนการเรียนรู้คำศัพท์ที่สร้างเป็นประโยคในสถานการณ์จริงเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นชินกับโครงสร้างการใช้ภาษา มุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติทักษะทางภาษา ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ฝึกสร้างองค์ความรู้ใหม่ ๆ ด้วยตนเอง จากการสังเกตการณ์ในระหว่างฝึกปฏิบัติทางภาษา พบว่านักเรียนแต่ละกลุ่มมีความคิดสร้างสรรค์ สามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่ ๆ ได้ มีการยอมรับความคิดเห็นในระหว่างการทำงานเป็นกลุ่ม สามารถใช้ทักษะภาษาจีนได้ดีขึ้น ดังนั้นรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นมาจึงมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับนำโชค บุตรน้ำเพชร (2562) ที่พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการสอนมีชื่อว่า ESPPE Model มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.71/88.89 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ 80/80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด สอดคล้องกับ ชุน ลีหยุน (2559) ที่พัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมีเกณฑ์ประสิทธิภาพเฉลี่ยทุกชุดกิจกรรมเท่ากับ 80.54/92.04 เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

2. ประสิทธิภาพการใช้รูปแบบการสอนตามแนวคิดทฤษฎีการใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.1 การเปรียบเทียบสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนหลังการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอน MEPROE Model พบว่าสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนหลังการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอน MEPROE Model สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ย (M) เท่ากับ 13.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.63 สอดคล้องกับนำโชค บุตรน้ำเพชร (2562) ศึกษาการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 การพัฒนาสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอน MEPROE Model

สมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนมีการพัฒนาขึ้นในช่วงเวลาระหว่างเรียนโดยใช้รูปแบบการสอน MEPROE Model ในช่วงเวลาระหว่างเรียน 4 ระยะและระยะการทดสอบหลังเรียน 90 นาที ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนในภาพรวมอยู่ในระดับสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาขึ้นจากระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 4 และเมื่อทำการทดสอบหลังเรียน นักเรียนมีสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนในระดับสูงขึ้นเช่นกัน ($M = 13.35$, $S.D. = 0.63$) สอดคล้องกับนำโชค บุตรน้ำเพชร (2564) ศึกษาการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่องเพื่อส่งเสริม

ความสามารถการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนในภาพรวมอยู่ในระดับสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ จากระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 5 และเมื่อทำการทดสอบหลังเรียนนักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนในระดับสูงขึ้น ($M = 25.06$, $S.D. = 1.86$)

นอกจากนี้ ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยยังมีการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ และการทำงานของนักเรียนเพื่อสะท้อนการพัฒนาสมรรถนะการใช้ทักษะภาษาจีนทั้ง 3 ด้าน ผ่านการใช้รูปแบบการสอน MEPROE Model พบว่า 1) นักเรียนมีความถนัด สนใจและชื่นชอบภาษาจีน 2) นักเรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ในบทต่างเรียนต่าง ๆ มาสร้างเป็นองค์ความรู้ใหม่ได้ 3) นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน ๆ สามารถปรับตัวและทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน เข้าใจและเคารพในการตัดสินใจซึ่งกันและกัน เห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น 4) นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ สามารถสร้างสถานการณ์โดยประยุกต์ใช้คำศัพท์และสำนวนต่าง ๆ ที่เรียนมาได้อย่างเป็นธรรมชาติ

จากพฤติกรรมของผู้เรียนข้างต้นสามารถตั้งข้อสังเกตได้ว่าอาจเป็นผลมาจากการที่นักเรียนได้เลือกเรียนในสิ่งที่ตนเองถนัดตามเขavnปัญญาของตนเองจึงส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Gardner (ทศนา แคมมณี, 2561 อ้างถึง Gardner, 1983) ที่มองว่าสติปัญญาของมนุษย์มีหลายด้านและมีความสำคัญเท่าเทียมกัน ขึ้นอยู่กับว่าจะโดดเด่นในด้านใด ซึ่งเป็นความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละคน โดยมีความเชื่อพื้นฐานเกี่ยวกับสติปัญญาที่ว่าเขavnปัญญาของบุคคลมีอยู่ 8 ด้าน ได้แก่ เขavnปัญญาด้านภาษา สติปัญญาในการใช้เหตุผลเชิงตรรกะและคณิตศาสตร์ เขavnปัญญาด้านการเคลื่อนไหวร่างกายและกล้ามเนื้อ เขavnปัญญาด้านการมองเห็นและมิติสัมพันธ์ เขavnปัญญาด้านดนตรี เขavnปัญญาด้านการสัมพันธ์กับผู้อื่น เขavnปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง และเขavnปัญญาด้านการเป็นนักธรรมชาติวิทยา (ทศนา แคมมณี, 2561) ซึ่งนอกจากจะมีเขavnปัญญาด้านภาษาแล้ว นักเรียนยังมีเขavnปัญญาด้านการสัมพันธ์กับผู้อื่นอีกด้วย สอดคล้องกับแนวคิดของ Gardner (ทศนา แคมมณี, 2561 อ้างถึง Gardner, 1983) ว่าในการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง แม้จะดูเหมือนว่าใช้เขavnปัญญาด้านหนึ่งด้านใดอย่างชัดเจน แต่แท้จริงแล้วต้องอาศัยเขavnปัญญาหลาย ๆ ด้านผสมผสานกันจึงจะประสบความสำเร็จ ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาจีน นอกจากจะพัฒนาสมรรถนะการใช้ทักษะภาษาจีนด้านต่าง ๆ แล้ว ยังจำเป็นต้องฝึกให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นให้มากขึ้น มีการเคารพซึ่งกันและกัน เห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น เพราะภาษาจีนเป็นเพียงเครื่องมือในการสื่อสารเท่านั้น หากนักเรียนไม่มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับสังคมหรือไม่ชอบสนทนากับบุคคลอื่น ก็จะทำให้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไม่ประสบความสำเร็จและไม่เห็นคุณค่าของตนเองและผู้อื่น การทำงานหรือกิจกรรมกลุ่มจึงนับเป็นปัจจัยสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งในการสร้างให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นชินกับการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารที่เป็นธรรมชาติมากขึ้นและส่งเสริมให้นักเรียนมีการใช้เขavnปัญญาด้านสัมพันธ์กับผู้อื่น และเมื่อผู้เรียนเกิดความชอบและสนุกกับการทำงานร่วมกับผู้อื่น เรียนรู้ในสิ่งที่ตนเองรักและถนัด เห็นคุณค่าของตนเองและผู้อื่นก็จะยิ่งส่งผลให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างรวดเร็ว มีประสิทธิภาพและสามารถนำเอาองค์ความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมมาสร้างเป็นองค์ความรู้ใหม่ได้อย่างสร้างสรรค์และเป็นธรรมชาติมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism)

เป็นทฤษฎีที่ว่าด้วยการสร้างองค์ความรู้ใหม่ของนักเรียน เป็นการเรียนรู้ การสร้างองค์ความรู้หรือเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในของนักเรียน โดยที่ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ นำประสบการณ์หรือสิ่งที่พบเห็นในสิ่งแวดล้อมหรือสารสนเทศใหม่ ๆ ที่ได้รับมาเชื่อมโยงกับความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่เดิมมาสร้างเป็นความเข้าใจของตนเอง (แพร่ไหม คำดวง, 2562) สอดคล้องกับจุฑารัตน์ พิมพิไทยสง และจิระพร ชะโน (2562) ศึกษาการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด มีประสิทธิภาพเท่ากับ 79.26/78.88 และนักเรียนมีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การจัดการเรียนรู้ภาษาจีนตามแนวคิดทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองสามารถจัดการเรียนรู้ได้หลากหลายรูปแบบให้สอดคล้องกับความแตกต่างของผู้เรียนที่ผู้สอนออกแบบขึ้นมาเอง เช่นการใช้กิจกรรมเกม การฝึกฝนทักษะทางภาษาซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ จินตนา วิเศษจินดา และสมพงษ์ จิตระดับ (2561) ในด้านการจัดการเรียนรู้ว่าครูผู้สอนควรใช้รูปแบบการสอนที่เน้นกิจกรรมที่มีความหลากหลายสอดคล้องกับความแตกต่างของผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาจีนในการสื่อสารมากที่สุด สอดคล้องกับ ยุวดี ถิรธราดล (2553) ศึกษารูปแบบการสอนภาษาจีนตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการเรียนรู้การพูดภาษาจีนด้วยตนเอง ผลการวิจัยพบว่า คะแนนความสามารถทางการพูดภาษาจีนในภาพรวมทุกด้านสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ คุณिता เดชะโชติและจาง ชู่คุน (2561) ศึกษาการใช้เกมการศึกษาเพื่อพัฒนาความจำด้านคำศัพท์ภาษาจีน ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านความจำภายหลังการใช้เกม การศึกษาสูงกว่าก่อนการใช้เกมการศึกษาโดยมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 70 ขึ้นไป

นอกจากนี้ รูปแบบการสอนของครูผู้สอนก็จัดเป็นอีกหนึ่งปัจจัยหลักที่ช่วยส่งเสริมหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถดึงศักยภาพของผู้เรียนออกมาได้อย่างเต็มที่ ครูผู้สอนควรมีการจัดการเรียนรู้ในเชิงรุกที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองสามารถออกแบบการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (Creativity-Based Learning) ซึ่งเป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดทักษะ (skill) มากกว่าเนื้อหา (content) โดยเฉพาะทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ได้แก่ 1) ทักษะการเรียนรู้ 2) ทักษะการคิด 3) ทักษะการทำงาน และ 4) ทักษะชีวิต (กฤตเมธ ธีระสุนทรไธ, 2559) การเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานเป็นการสอนให้ผู้เรียนมีครบทั้ง 3 ด้าน คือ ความรู้ที่เกิดจากการเรียนรู้ การฝึกทักษะ และการบ่มอุปนิสัยและทัศนคติ ซึ่งเป็นการสอนแบบนำปัญหาจากชีวิตจริงเป็นตัวตั้ง ผู้เรียนจะค้นหาคำตอบเอง และนำเสนอผลงานตัววัดผลต้องวัดจากผลงานการนำเสนอ ไม่ใช่คะแนน การเรียนแบบนี้จะสร้างบรรยากาศห้องเรียนแห่งอนาคตได้ชัดเจน (กฤตเมธ ธีระสุนทรไธ, 2559 อ้างใน วิริยะ ฤาชัยพาณิชย์ และกมลรัตน์ ฉิมพาลี, 2559) สอดคล้องกับข้อเสนอในงานวิจัยของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2559) ว่าควรมีการสนับสนุนปรับปรุงสื่อและอุปกรณ์การสอนให้ทันสมัยน่าสนใจ สร้างแหล่งเรียนรู้ภาษาจีนที่ให้นักเรียนได้มาเรียนรู้และฝึกปฏิบัติเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของภาษาจีนและอยากเรียนรู้ ควรให้นักเรียนได้เลือกเรียนภาษาจีนตามความความสนใจและความถนัดที่แท้จริงเพื่อให้นักเรียนได้เกิดประสิทธิผลในการเรียนที่ดี สื่อการสอนควรมีความหลากหลาย ทันสมัยน่าสนใจ

มีอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ แสดงให้เห็นว่าการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานนั้น จำเป็นต้องมุ่งเน้นความสำคัญของผู้เรียนเป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับ กวินกรณ์ ชัยเจริญ และสุกัญญา ทองแห้ว (2563) ที่เลือกวิธีการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานเนื่องจากการสอนรูปแบบใหม่ในศตวรรษที่ 21 ซึ่งมีความหลากหลาย ไม่ยึดติดกับวิธีใดวิธีหนึ่ง อีกทั้งรูปแบบของการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานมีความเหมาะสมกับการเรียนรู้ภาษาจีนที่เน้นให้ผู้เรียนมีทักษะด้านการสื่อสารมากกว่าการจัดการเรียนรู้แบบดั้งเดิม สอดคล้องกับกวินกรณ์ ชัยเจริญ และสุกัญญา ทองแห้ว (2563) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะความสามารถด้านการพูดภาษาจีน โดยการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาสนทนาภาษาจีนสูงขึ้นในระดับดีขึ้นไป และมีผลสัมฤทธิ์ทักษะความสามารถด้านการพูดภาษาจีนในด้านท่าทางและความมั่นใจมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านความคิดสร้างสรรค์ ความคล่องแคล่ว ด้านเนื้อหา และด้านไวยากรณ์ตามลำดับ (ร้อยละ 69.75, 63.25, 52.45, 48.28, และ 36.37)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่าการพัฒนารูปแบบการสอนตามแนวคิดพหุปัญญาโดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการใช้ทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (MEPROE Model) ที่พัฒนาขึ้นมาทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น ผู้วิจัยจึงเสนอแนะให้นำรูปแบบการสอน MEPROE Model ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน เพื่อเป็นอีกหนึ่งทางเลือกของรูปแบบการสอนเชิงรุกที่สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนต่อไป

2. ประสิทธิภาพสูงสุดของการฝึกปฏิบัติตามรูปแบบการสอนนี้ขึ้นอยู่กับระยะเวลาของการเรียนและการฝึกปฏิบัติ ผู้วิจัยเสนอว่าควรเพิ่มจำนวนคาบหรือจำนวนครั้งในแต่ละบทเรียนในการฝึกปฏิบัติทางภาษา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญและคล่องแคล่ว สื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติมากขึ้น

3. ในรายวิชาภาษาจีนหลัก ถึงแม้จะเป็นวิชาที่เน้นการเรียนด้านไวยากรณ์เป็นหลัก แต่ครูผู้สอนควรเน้นการฝึกปฏิบัติมากกว่าการเน้นเนื้อหาและไวยากรณ์ในบทเรียน เพื่อลดความเครียด และคลายความกังวลในการท่องจำเนื้อหา

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ผู้วิจัยควรศึกษาวิจัยการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนที่มุ่งเน้นการเรียนรู้แบบปรับใช้สังคม (Service Learning) เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีประสบการณ์จริงมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กวินกรณ ชัยเจริญ และสุกัญญา ทองแก้ว. (2563). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะความสามารถด้านการพูดภาษาจีนโดยการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน. *Journal of Modern Learning Development*. 5(6): 16-25.
- กฤตเมธ ชีระสุนทรไท. (2559). บทวิจารณ์หนังสือ ห้องเรียนแห่งอนาคต เปลี่ยนครูให้เป็นโค้ช. *วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม*. 15(2): 6-9.
- กฤตเมธ ชีระสุนทรไท. (2559). บทวิจารณ์หนังสือ ห้องเรียนแห่งอนาคต เปลี่ยนครูให้เป็นโค้ช. *วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม*. 15(2), 6-9. อ้างใน วิริยะ ฤาชัยพาณิชย์ และกมลรัตน์ ฉิมพาลี. (2559). ห้องเรียนแห่งอนาคต เปลี่ยนครูให้เป็นโค้ช! ซีอีโอยุคขึ้น.
- คุณิตา เดชะโชติ และจาง ชูคุน. (2561). การใช้เกมการศึกษาเพื่อพัฒนาความจำด้านคำศัพท์ภาษาจีนสำหรับงานบริการในธุรกิจโรงแรม. ในการประชุมวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ระดับชาติ. ครั้งที่ 1. 20-21 สิงหาคม 2561. (673-682) สงขลา: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- จินตนา วิเศษจินดา และสมพงษ์ จิตระดับ. (2561). แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. *Veridian E-Journal, Silpakorn University*. 11(2): 445-455.
- จุฑารัตน์ พิมพ์ไทยสง,และจิระพร ชะโน. (2562). การจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด*. 13(2): 140-148.
- ชนาธิป พรกุล. (2557). การสอนกระบวนการคิด ทฤษฎีและการนำไปใช้. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุน ลีหยุน. (2559). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ทิตนา แคมมณี. (2561ก). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 22). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2561ข). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 22). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อ้างถึง Gardner, H. (1983). *Frames of mind*. New York: Basic Books, Collins Publishers.
- นำโชค บุตรน้ำเพชร. (2564). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้ แบบร่วมมือและเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่องเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ การเรียนรู้ทางไกลเชิงนวัตกรรม*. 11(1): 52-67.

- นำโชค บุตรน้ำเพชร. (2562). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. *Veridian E-Journal, Silpakorn University*. 12(6): 1413-1429.
- แพรวไหม คำดวง. (2562). การสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร. การค้นคว้าอิสระหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ยุวดี ถิรธราดล. (2553). การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาจีนตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตรและการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานเลขาธิการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2561). *ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561-2580* (ฉบับประกาศราชกิจจานุเบกษา). กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). *รายงานการวิจัยเพื่อพัฒนาระบบการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนในประเทศไทยระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2561). *ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) แนวทางการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561-2580)*. [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก:
<http://nscr.nesdc.go.th>. (2565, 20 มกราคม).
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2551). *บันทึกรายงานการประชุมเชิงปฏิบัติการการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: หจก.ศรีบุรณ คอมพิวเตอร์การพิมพ์.
- Gardner, H. (1983). *Frames of mind*. New York: Basic Books, Collins Publishers.